

13.po Trojici – 29.8.2021 – Neboj sa!

Milosť vám a pokoj od Boha, nášho Otca a od Pána a Spasiteľa Ježiša Krista!

Ozeáš 7:11+14 „Efrajim je ako holubica, prostá, bez rozvahy. Nevolajú ku mne zo srdca, ale zavýjajú na svojich lôžkach“.

Začnem otrepanou informáciou: v Biblii je 365x napísané „**neboj sa**“. Na každý deň je to výzva, ktorá nás vedie k tomu, aby sme nemali strach. Možno si poviete: ale čo ak je prestupný rok? Aj to sa dá vysvetliť – niekedy, naozaj iba občas, je strach potrebný, pretože nám dokáže zachrániť život. Môžeme teda povedať, že Pán Boh nám väčšinu času hovorí: „nemaj strach“, ale sú chvíle, keď nám hovorí: „máš dôvod báť sa“. Ide iba o to, aby sme rozlíšili kedy je čo potrebné, kedy čo Pán Boh od nás vyžaduje. Keď hovoríme o strachu, nemyslíme na žiadne fobie – tie sa týkajú skôr psychiky, zlých skúseností, predispozícií. Dnes chceme hovoriť o strachu z duchovného a životného hľadiska.

1. Strach vyplýva z nedostatku viery – minulý týždeň sme si hovorili o tom, že Pán Boh urobil pre svoj ľud totálne všetko. Viac sa už nedalo. Prihovárал sa im slovami súdu a trestov, ale aj slovami milosti a odpustenia. No napokon smutne konštatuje: „nikto z nich ku mne nevolá. Pritom všetkom ma nehľadajú“. *Lud mal všetky predpoklady pestovať svoj vzťah k Hospodinovi, ale nemal o to záujem. Práve z tohto postoja pýchy, sebeckva a z myšlienok o tom, že Boha nepotrebujú, vyplynul aj ich strach.*

Ak sa človek nemá čoho chytiť, ak nemá nikoho, komu by mohol veriť, ak nemá v koho vložiť svoju nádej, určite sa ocitne na pokraji zúfalstva. Môžeme mať vedľa seba ľudí, o ktorých sa môžeme oprieť, a ktorí nás chránia, ale aj oni sú obmedzení vo svojej moci. Zoči-voči chorobe, opustenosti či smrti, nám mnohokrát ľudia pomôcť nevedia. Ak nemáme v srdci vieru, ak nám chýba spoliehanie sa na Pána a dôvera, že On nás ani vtedy neopúšťa, nastupuje strach. Začneme si klásť otázky: ako to zvládnem, ako budem ďalej žiť, kto mi pomôže, ako sa s tým vysporiadam – ale odpovede nie sú uspokojivé, pretože sú chvíle, kedy nám pomôže iba viera v Pána Ježiša. **Ak sa príšerne bojíme, mali by sme sa sami seba opýtať: aká je moja viera v Boha?**

2. Strach nás núti hľadať zlé riešenia – sú chvíle, kedy nám strach pomáha. To je to jedno chýbajúce „neboj sa“ na prestupný rok. Ale týka sa to skôr psychickej a telesnej oblasti. Pán Boh nás totiž vybavil „dobrým strachom“, ktorý nám bráni urobiť hlúposti, uškodiť si, prísť o život. Je to môžeme povedať pud sebazáchovy, ktorý nám prikazuje alebo zakazuje niečo urobiť, aby sme mohli prežiť. Ale **strach, ktorý sa týka duchovna a nášho vnútorného prežívania nie je dobrý. Ani pre Izrael nebol. Pán Boh ich trestal aj odpúšťať im, ale oni namiesto toho, aby prišli k Hospodinovi bližšie, sa od Neho ešte viac vzdialili. Začali viac pestovať modloslužbu a to ich zbavilo rozumu, aj tých posledných kúskov viery v Pánovu milosť. Zo strachu začali robiť zlé rozhodnutia, boli ľahkovážni a nerozumní.**

Keď sa ocitneme v tiesni, naše premýšľanie sa dokáže vyburcovať tak, že prideme aj na netradičné riešenia a objavíme v sebe obrovský kus odvahy. Ale v duchovnej oblasti, ak sa dostaneme do hraničných situácií a nehľadáme Božiu tvár, začneme robiť zlé rozhodnutia: hľadáme východisko so svojej sile, v iných božstvách, začíname dôverovať rôznym myšlienkovým prúdom, hľadáme istotu v ľuďoch, v sebe, robíme jednoducho všetko možné, okrem jedného: nehľadáme Božiu tvár, nepýtame sa na Jeho vôľu a potom robíme zlé rozhodnutia. Nenechajme strach prerásť do takých rozmerov, že nám zatemní aj premýšľanie. Nenechajme strach zbaviť nás dôvery v Božiu moc skrze Ducha Svätého, ktorý nás vie správne usmerniť. **Ak sa zle rozhodujeme, spýtajme sa: nie je to následok toho, že sa bojím a nemám dostatok dôvery v Božie vedenie?**

3. Strach prekoná iba láska – počuli sme to z čítaného textu. Pán Boh aj pri Izraelcoch veľmi dobre vedel, že ak im niekto môžem pomôcť v ich trápení, je to iba On. Čím bližšie k Bohu, tým menší strach, čím ďalej od Boha, tým je strach väčší. Pán Boh očakával od svojho ľudu, že budú všetko – dobré aj zlé – prežívať v Jeho blízkosti, lebo iba tak sa dá všetko zvládnuť. *Možno to niekedy trvá príliš dlho, možno sú rany príliš hlboké, možno sa budúcnosť zdá neistá, ale kto iný im dokáže pomôcť, ak nie Boh, ktorý ich tak veľmi miluje. Práve Jeho láska dokáže poraziť ich strach, neschopnosť, nerozvážnosť, beznádej.*

Láska, ktorá vyháňa strach musí byť obojsmerná – Božia láska k nám ako prvá a následne naša láska k Nemu. Je to láska na základe dôvery. Nemusíme sa teda báť toho, čo príde, lebo Boh nás miluje – a to sa týka tak pozemských problémov, ako aj posledného súdu. Nemusíme sa báť toho, čo príde, lebo my milujeme Boha a láska a dôvera idú ruka v ruku. Čokoľvek sa stane, ak Boh miluje nás a my Jeho, nemôžeme byť zavrnutí, odsúdení, opustení, zničení. Čokoľvek sa stane, aj keď máme bolestné skúsenosti s ľuďmi, dôvera v Božiu blízkosť nás učí, že sa nemusíme báť. **Ak sa bojíme Boha, ak nemáme nádej pre budúcnosť, ak sme si neistí, či obstojíme pred Božím súdom, mali by sme si klásť otázku: aký je môj vzťah s Bohom? Dovolil som Bohu, aby svojou láskou naplnil moje srdce natoľko, že v ňom už niet miesta pre strach?**

„*My milujeme, lebo On prvý miloval nás*“ – to je odpoveď na naše strachy. Na tie opodstatnené aj tie neopodstatnené. **Ak sa bojíme, potom je na čase preskúmať stav našej viery** – či sme Bohu dostatočne blízko cez modlitbu, čítanie Písma, cez spoločenstvo cirkvi, cez sviatosti. Čím ďalej od Boha sme, tým väčší strach môže naplniť naše srdce.

Ak sa bojíme, zvykneme robiť zlé rozhodnutia a preto je na čase začať Bohu dôverovať aj vo chvíľach, keď si myslíme, že nás zranil – či sa deje dobré či zlé v našom živote, mali by sme sa vždy rozhodnúť byť bližšie Ježišovi, lebo On nám môže pomôcť správne sa rozhodnúť.

Ak sa bojíme, potom by sme si mali položiť otázku: milujem Boha a uvedomujem si, že Boh miluje mňa - ak si totiž pripustíme, že Boh nás miluje, nebudeme nijakú chvíľu považovať za nezvládnutelnú. Ak my milujeme Boha, potom nás tá láska naplní dôverou, ktorá nám pripomína, že s Bohom sa nemusíme naozaj ničoho báť. Ani hriechu, ani zla, ani budúcnosti, ani smrti. Lebo sme milovaní. Amen.